

НАРОДЖЕНІ ВІЛЬНИМИ

БОЙОВИЙ БЮЛЕТЕНЬ ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ МОРАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

ДУШУ - БОГУ, ЖИТТЯ - УКРАЇНІ, ЧЕСТЬ - НІКОМУ!

Героїчні вчинки наших Захисників

Героїчний вчинок авіатора у піхотному строю

Починаючи з квітня 2015 року, у військовій частині А2614 (Черкаська область, місто Умань), проходить військову службу за контрактом в Збройних Силах

України, на посаді водія – санітара медичного пункту частини, старший солдат Мицик Сергій Янович.

З 20 листопада 2016 року по теперішній час, знаходячись у відрядження до частин бойового складу Сухопутних військ Збройних Сил України, старший солдат Мицик Сергій Янович виконує службові (бойові) завдання в районі проведення антитерористичної операції на території Донецької області на посаді гранатометника 9 механізованої роти 3 механізованого батальйону військової частини - польова пошта В0849.

29 січня 2017 року з 18 години 34 хвилини до 20 години 05 хвилин, під час штурмових дій незаконними збройними формуваннями противника, у складі до 20 бойовиків, було атаковано позиції опорного пункту. Старший солдат Мицик Сергій Янович особисто перебував на бойовому чергуванні у складі групи на лінії бойового зіткнення на спостережному посту опорного пункту.

Не зважаючи на щільний вогонь противника, який вівся по позиціям Збройних Сил України зі стрілецької зброї та артилерії, старший солдат Мицик Сергій Янович, маючи на озброєнні стрілецьку зброю та гранатомет, вступив у бій з штурмовою групою противника чисельністю 6 - 8 бойовиків.

Того дня, в ході ведення бою, завдяки умілим, грамотним та професійним діям з боку старшого

солдата Мицика Сергія Яновича вдалося зупинити та відбити наступ незаконних збройних формувань противника на ввіреному йому напрямку, нанести йому вогневе ураження та не пропустити прориву бойовиків в глибину територію держави (старший солдат Мицик С.Я. особисто знищив 1 та поранив 3 бойовиків незаконних збройних формувань).

16 травня 2017 року з 15 години 50 хвилин до 17 години 20 хвилин диверсійно - розвідувальна група противника, чисельністю 6 – 8 бойовиків, намагалася проникнути на передові позиції опорного пункту.

Старший солдат Мицик Сергій Янович, перебуваючи в той час на бойовому чергуванні, у складі групи на передовій позиції, виявив диверсійно – розвідувальну групу противника, доповів про це старшому позиції та за командою командира батальйону з достатньої відстані до противника відкрив вогонь на його ураження.

В результаті бойового зіткнення противнику було нанесене вогневе ураження (старший солдат Мицик С.Я. особисто поранив 3 бойовиків незаконних збройних формувань). В ході подальшого ведення бою, старший солдат Мицик Сергій Янович, за командою командира батальйону, висунувся разом із сержантом військової служби за контрактом Синюченко В.В. за лінію бойового зіткнення, з метою полонити 3 поранених бойовиків.

Однак, група військовослужбовців Збройних Сил України була змушена вступити в бій з групою противника, який намагався евакуювати своїх поранених бойовиків. В результаті подальшого бойового зіткнення, старшим солдатом Мициком Сергієм Яновичем, було знищено 1 та поранено 2 бойовиків незаконних збройних формувань.

Через потужне вогневе ураження ворог був вимушений припинити евакуаційні дії поранених бойовиків та відступити, але вогонь по військовослужбовцям Збройних Сил

України ворог не припиняв.

За підтримки резервних груп, які прикрили нашу групу та відкрили вогонь у відповідь по противнику, військовослужбовцям Збройних Сил України вдалося повернутися на вихідний рубіж без втрат.

Саме 16 травня 2017 року старшому солдатові Мицику Сергій Яновичу виповнилося 22 роки.

Начальником Генерального штабу – Головнокомандувачем Збройних Сил України затверджено подання щодо нагородження державною нагородою України – орденом “За мужність” III ступеня старшого солдата Мицика С.Я.

Матеріал підготував заступник командира військової частини А2614 по роботі з особовим складом майор Білан Ігор Павлович

КОМАНДИРОМ ЗАКАРПАТСЬКОЇ 128-Ї ОКРЕМОЇ ГІРСЬКО-ПІХОТНОЇ БРИГАДИ ПРИЗНАЧЕНО ГЕРОЯ УКРАЇНИ ПІДПОЛКОВНИКА СЕРГІЯ СОБКА

Сергій Собко з початком російської збройної агресії командував механізованим батальйоном 30-ї ОМБр. 27 липня 2014 року батальйонна тактична група під його керівництвом разом із десантниками 95-ї бригади взяла стратегічний плацдарм Савур-могила. Його батальйон забезпечував вихід підрозділів Збройних сил і Прикордонної служби з оточення біля кордону з Росією.

Протягом липня-вересня 2014 року виконував завдання на території Луганської області. На початку 2015 року брав участь у боях в районі Дебальцеве, зі своїми бійцями прикривав відхід наших військ з оточення.

За час війни отримав звання підполковника, призначений на посаду заступника командира бригади. За особисту мужність, самовідданість та високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, Сергію Собку присвоєно звання Герой України з врученням ордена «Золота Зірка» (23 березня 2015)

Прес-служба бригади

Дві долі захисників України або маленькі історії, які вже стали Історією країни

Ми звикли, що слово «ветеран» у нас асоціюється з людиною похилого віку з орденами та медалями на грудях. Але ветерани АТО зовсім не схожі на цих ветеранів. Це наші діти, сусіди, колишні учні, наші друзі. Досить часто вони зовнішньо не відрізняються від нас, пересічних. Але вони – ветерани, вони – герої, вони захистили нас від агресора. Доля кожного ветерана унікальна по-своєму. Коли слухаєш їхні розповіді, то часом здається, що таке буває тільки в кіно. Але це життя, і воно набагато цікавіше за кіно.

Хочу розповісти про двох світловодців – Олександра та Анатолія. Вони воювали в 93-й бригаді, побували в донецькому аеропорту, але познайомилися вже після демобілізації. Чим не сюжет для роману чи кінофільму?

Весна 2014 року для українців була важкою та тривожною. З самого початку агресії біля військкоматів вишикувалися черги. Серед перших добровольців у Світловодську були Олександр і Анатолій.

Олександра призвали до війська відразу з першою хвилиною в березні 2014 року. Його як чоловіка, який служив в армії, відразу направили до 93-ї бригади. Анатолію запропонували зачекати. Він до війська не призивався.

Тільки вперед

У військовій частині Олександра призначили до артилерійського підрозділу. Але це не для добровольця та справжнього патріота, який хотів якомога швидше потрапити на передову. Олександр попросився до піхотного підрозділу бригади, що був сформований, швидко злагоджений та направлений на схід, під Донецьк.

Кінець весни – початок літа 2014 року. ЗСУ починають проводити перші операції зі звільнення населених пунктів Донеччини та Луганщини.

Бойовим завданням підрозділу, в якому воював Олександр, було знищення ворожих блокпостів і встановлення наших. Останні передавали військам, а самі йшли далі. Уже звільнили Опитне, Водяне, Тоненьке. Дуже гаряче було в Пісках. Наших там не чекали. Підрозділу ввірвався до населеного пункту, розділився навпіл і почав рішучий наступ. Група Олександра зайшла практично в самий Донецьк. Але

з'ясувалося, що підрозділ тут зустрічали не тільки «ополченці», а й російські найманці з Чечні та кадрові військові. Щодо наявності росіян, то це підтвердилось вже пізніше, після бою, коли захопили групу саперів, яка складалася з «ополченця», найманця-чеченця та кадрового російського офіцера.

Сили в цьому бою були нерівні. Ворожі солдати – всюди, сиділи навіть на деревах. Наша ж група – з десятків піхотинців та один танк. Сепаратисти відкрили шалений вогонь зі стрілецької зброї та мінометів. На жаль, ворогу вдалося підбити та локалізувати наш танк. Командир розумів, що після того, коли ним було знищено декілька автобусів із сепаратистами, вороги його не залишать живим. Герой підірвав себе й танк гранатою.

Бій під Пісками запам'ятався Олександру на все життя. На завжди запам'ятав, як вони з побратимами відстрілюються від ворога, втискаючись у землю, а зверху на них падають, наче сніг, гілки з дерев, перебиті щільним вогнем ворога. В цьому бою Олександр дістав поранення, але від госпіталізації категорично відмовився. Перемога здавалася такою близькою.

А потім був донецький аеропорт.

Розвідник без статусу

А що Анатолій? Він продовжує регулярно відвідувати військкомат, де йому регулярно пропонують почекаати. «Розумієш, призиваємо тих, хто служив в армії раніше. Ти ж не служив, військової спеціальності не маєш. Тебе ще навчити потрібно», – переконував Анатолія офіцер військкомату. Але сидіти та просто дивитися телевизор Анатолій не міг. Він вирішив іти на війну добровольцем. Інтернет допоміг Анатолію: знайшов адресу бази вишколу УНСО. З екіпіровкою допомогли світловодські волонтери.

Так Анатолій пройшов вишкіл за

програмою військового розвідника. Готували ґрунтовно та добросовісно. Заняття проводили досвідчені інструктори, а курсанти були добре вмотивовані. Військову науку Анатолій засвоїв на «відмінно». Втім, для того, щоб потрапити до військової частини, потрібен військовий квиток, якого в Анатолія не було. Не швидко, але вирішилася й ця проблема. Анатолія взяли до 6-ї роти 2-го батальйону 93-ї ОМБр. Це була особлива рота – рота добровольців. Основу її складали мешканці Донбасу. Добровольців без військових квитків у роті було п'ятеро. Один земляк Анатолія з Кіровограда й три грузина, які прибули допомагати нам у боротьбі з російськими окупантами. Комбриг видав Анатолію довідку про те, що він волонтер і має право бути на передовій разом із особовим складом бригади та надавати бійцям допомогу.

Аеропорт

Після того як вояки третього полку спецназу звільнили донецький аеропорт від сепаратистів, на допомогу прийшли підрозділи інших військових частин. Серед них був і підрозділ 93-ї бригади, в якому служив Олександр. Розпочалася денна варта в ДАПі. Це був період, коли бої за аеропорт тільки розпочиналися. Будівля аеропорту була ще майже цілою, були не зруйнованими ангари та башта керування польотами. Але з кожним днем пересування по аеропорту було небезпечним. Сепаратисти регулярно обстрілювали наші позиції. Розпочинали о 18.00 та гатили всю ніч. Обстріли з мінометів і «Градів» чергувалися з атаками піхоти та спецназу. Наші теж у боргу не залишалися. Усі ці сорок днів і ночей для Олександра злилися в один безперервний бій із невеликими уривками на сон та зміну позиції.

Потім були ротація, короткий відпочинок і повернення в зону бойових дій, але вже в складі артилерійського підрозділу. Восени 2014 розпочинаються запеклі бої, в яких активну участь беруть артилеристи. Підрозділ Олександра постійно на передовій: чотири години на відпочинок – і знову в бій. Справжні артилерійські дуелі, коли за день три самохідні гармати могли випустити по п'ятсот снарядів. У тих боях російські артилеристи використовували безпілотники, супутники, дальнобійні гармати. На жаль, у нас таких засобів було досить мало, але наші артилеристи не тільки нічим не поступалися ворогу, а й перемагали його.

(продовження у наступному номері)

**Вадим Степанець. Газета «Україна-Центр»
Спеціально для Бойового бюлетеню**

Анатолій

Олександр